

אך אפילו עץ קטן לא
ניתן שם למצוא. הדבר
הכעיס אותי כבר זמן רב
כי חשבתי כמה טוב היה
לעבד גם את השטח
הזה. הרי ניסו שם
לשתול ולזרוע ושום דבר
לא צלח. אבל אני גלית
עכשיו מה הסיבה
לכך.

הנכם בוודאי יודעים,
ראש העיר וחברי
המועצה, כי במדרון
הר איסטרברג, ליד
החורשה פלומנהלץ,
לא צומח כלום.
האדמה שם עקרה
לגמרי, והרי זה
שטח נהדר לעבוד.

איך השוואבים צדו ירח ושמש

זה היה לפני שנים רבות. תושבי
עיירה מונדרקינגן בשוואביה
החליטו לצוד את השמש ואת
הירח. והמעשה כך היה.
יום אחד בא שולטהייס למועצת
העיר ואמר:

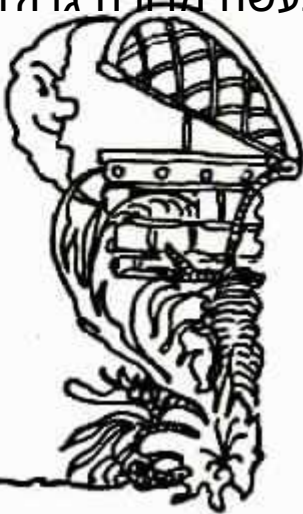

ותאמינו לי, כי כל זאת ראיתי במו עיני. עכשיו תבינו בעצמכם איפה הבעיה. כי החום הגדול והכפור הגדול לסירוגין עושים את האדמה עקרה, ושום דבר לא יכול לצמוח שם. אין כבר על מה להתווכח. ככה זה. ועכשיו טכסו עצה, רבותי! פטר אנזרלה, מחבר המועצה התחיל ראשון: - אני חושב שניתן לפתור את הדבר בשלום. פשוט נשים על ההר שלט ונכתוב אסור שם ללכת, לרכב או לנסוע, והקנס הוא עשרה טלרים. ומי שלא ישמע, יגורש מהמקום לתמיד.

קם אחריו יקל, חבר המועצה ואמר: - נשים לשמש מלכודת, כמו לציפורים

כעת קם ראש העיר. הוא אמר:

- לדעתי צריך להביא לשם כמה עגלות מלאות שלג ולפזר במקום בו השמש עוברת. ואשר לאיש הירח, לו נעשה מדורה גדולה והוא ישרף עם עור ושערותיו.

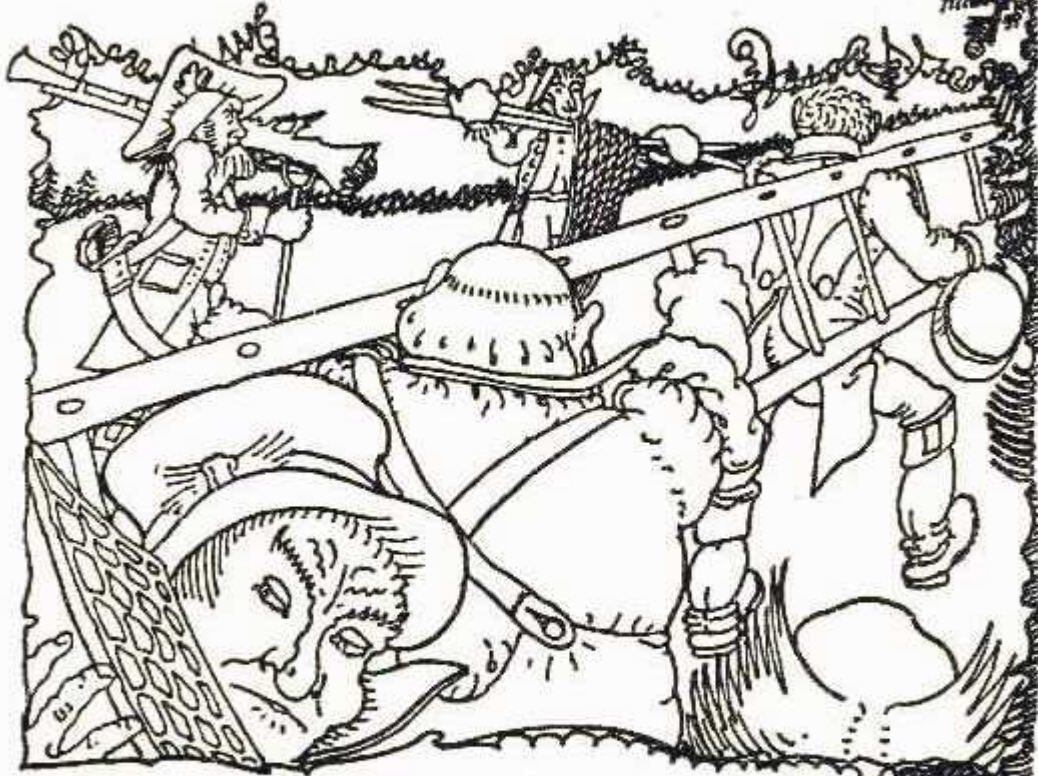
בסוף הגיע שוב תורו של שולטהיס. הוא הציע: - לדעתי צריך להכין שני מוטות ארוכים, לקשור ביניהם חבל חזק עם רשת וכשהשמש והירח יבאו ירימו שני אנשים את המוטות. אזי הם יתקלו ברשת ויושאר תלויים עליה. כך נתפוס את שני גנבי הלחם שלנו.

- אתמול לפנות ערב יצאתי מהבית כדי לראות איזה מזג אוויר יהיה למחרת, האם יהיה יפה או שמא ירד גשם. והנה אני רואה שהשמש יורדת בדיוק במרכז ההר איסטנברג. "הא, חשבתי לעצמי. זה אתה, חבר, ששורף לנו את ההר." אבל כל צעקותיי לא השפיעו על השמש והיא ירדה לשם כמו איזה נבל. וכשכך עמדתי שם והבטתי אחריה הופיע פתאום הירח. "כן" חשבתי "אתה, האיש שעל הירח, בוודאי באת כדי להקפיא את כל מה שהשמש לא הספיקה לשרוף" ומה אתם חושבים? גם הוא עלה ישר אל פסגת ההר איסטנברג עם האיש שעליו. אמרתי "האם לא מצאת לך חור אחר, להיכנס אליו? לא יכולת למצוא דרך עוקפת ולרדת על שטח מישורי? האם רק דרך ההר הנך יכול ללכת?"

אבל ישב גם סטודנט אחד שהקשיב לכל הדברים האלה, וידע מה הם השמש והירח, ושלא ניתן לתפוס אותם כמו שני זרזירים או שני ינשופי לילה.

הוא צחק בהסתר וחשב: שוב נראה מעשה שוואבי מטופש, ואני כבר מראש מצפה לכך. הוא אמר: - אבל השמש והירח כבדים, וההר עלול להתמוטט יחד איתם.

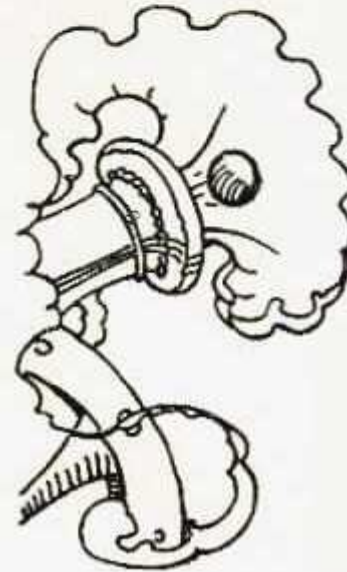
גם לזה מצאו פתרון במועצה. הביאו קרשים, מסמרים, ווים, חבלים ושרשראות וקשרו את ההר היטב.

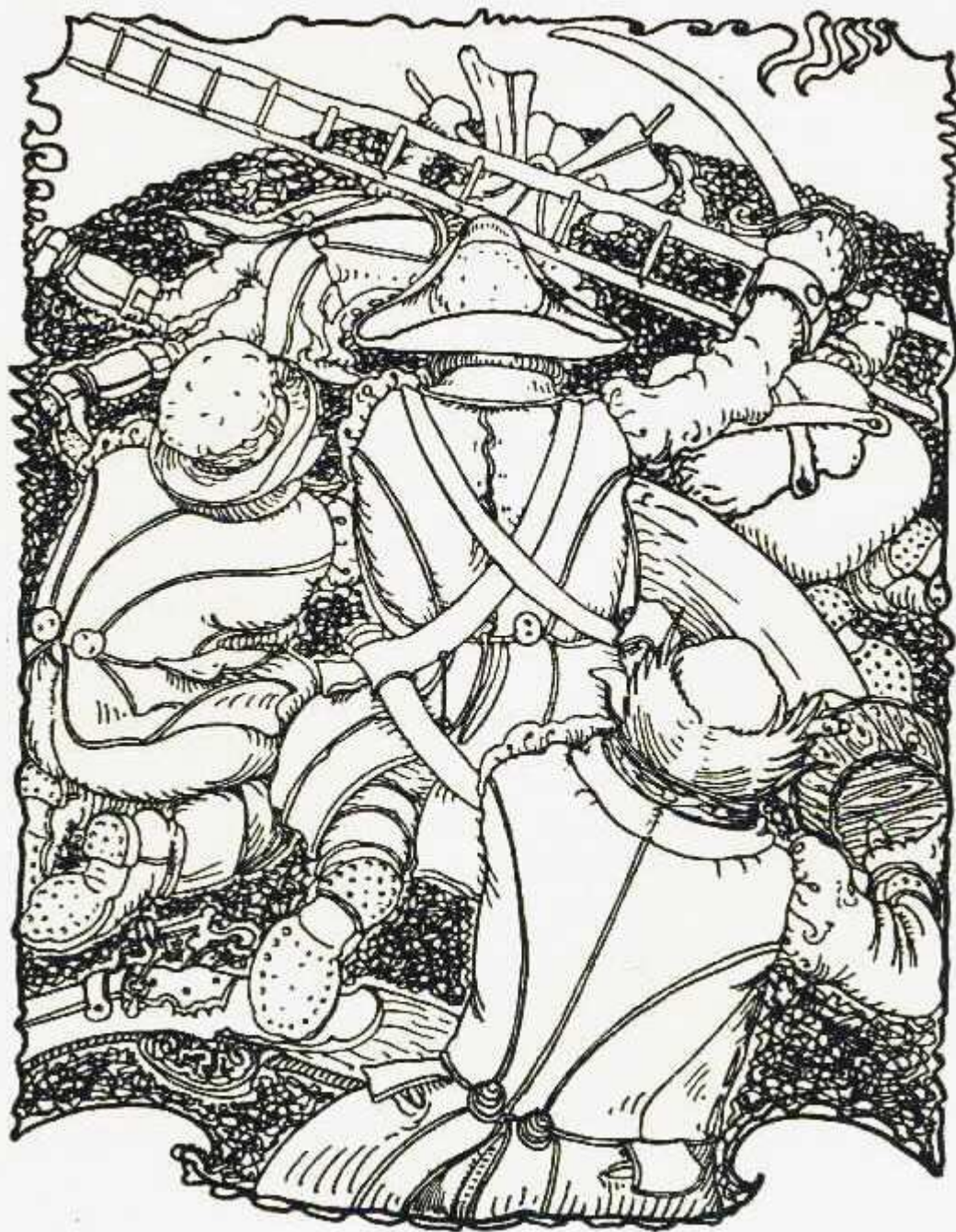
והנס אוריס שאל:
- אבל אם תהיה שריפה?
- אין דבר, נביא ווי כיבוי, זרנוקים,
סולמות ודליי מים ונתגבר ללא בעיות
על השמש. ובשביל הירח נביא רובים
עם קצת אבק שריפה וכדורים טובים
ונפוצץ אותו. זו דעתי.
כולם קיבלו את ההצעה, ורק ראש העיר
שאל:

מה נעשה עם נתפוס אותם?
אך גם על זה הייתה לשולטהיים
תשובה:

- נבנה שני ארגזים עם חלונות
ווילונות. נסגור בתוכם את השמש
והירח. ביום נפתח את הווילונות
השמש ובלילה של הירח. וכדי שגם
לקהילה תהיה תועלת, נתלה את
הארגזים על מגדל הכנסייה, אחד
מקדימה ואחד מאחור.
הדבר מצא חן בעיני חברי המועצה.

והנה באה השמש.

- הרימו את המוטות! היא שלנו!" קרא שולטהיס.
אבל הנס אוריס התחלק ונפל בדיוק כשהשמש עברה
ואמורה הייתה להיתפס ברשת. והיא התחמקה ונעלמה
מאחורי ההר. עכשיו נשאר לתפוס את הירח. ראש העיר
ושולטהייס לקחו את המוטות. הירח הגיע, אבל הוא
עבר גבוה מעליהם, ולמרות שהרימו את הרשת
כמה שרק יכלו, לא תפסו אותו.

אנשי העיר התחילו
בהכנות. הם הביאו
סולמות, דלים
וזרנוקים, קשרו היטב
רשת חזקה לשני
מוטות והכינו גם
כפפות פרווה עבות
לאלה שיחזיקו את
המוטות ולאלה
שישימו את השמש
והירח בארגזים.
הנס אוריס ופטר
אנדרלה היו צריכים
להחזיק את המוטות,
ראש העיר שמר על
הדליים והזרנוקים,
יקל החזיק את
הסולם ושולטהייס
הכין את שני
הארגזים. ושומר
הכפר נוכח כדי
לשמור על הסדר.

אז אמר שוב הסטודנט:

- נראה שזה שקע בינתיים וכעת אין ברירה
אלא לבנות מגדל גבוה, כדי שתוכלו לצוד את
החברים הנבזים.

אך לזה אנשי העיר לא היו כבר מוכנים, ולכן עד
היום עוברים השמש והירח מעל ההר, בלי
שמישהו יפריע להם.

כך סופר בארץ השוואביה. אבל האם כך היה
באמת אי-אפשר לדעת, כי זה אמור היה
להתרחש לפני זמן כה רב שקשה לחשוב אפילו.

